

Pompei

Pompei annak a reménye, hogy láthatom a pusztulást. Még élek. Múlandó dolgok szépségének láttán, túlélőként borzonghatok. Szégyentelen, velejéig romlott, önző remény lenne ez? Avagy csak ostoba? Hiszen hol írták elő, hogy minden pusztulásnak kell túlélőjének is lennie. És vajon hasonló pillantással mérem-e föl Európa gyalázatos tömegsírait? A dömperek ez egyszer nem az én meztelen testemet forgatják bele a gödörbe.

Túlélőnek meg kell kérdeznie, miért nem éppen én. Kérdésével áramló vérébe oldja a holtakat. Ha etikus óhajtanék lenni, akkor köpnöm kéne a pusztulás esztétikájára. Én nem szeretek élni. Nem szeretem szépnek látni a látvába merevedett, menekülő testeket. Aki él, magyarázatot remél. Az üres égtől kérdezi, holmi történelmi összefüggéseken morfondírozik, netán a kráter belsejébe is leszáll, mérni a bugyogó láva hőfokát. De ördöggel ma már senki nem paktál tudásért, mint ahogy Istent sem ismerheti föl önmagában.

Capri szigetéről visszahajóztunk Nápolyba. Ezerkilencszázhetvenhét forró nyarán történt ez. Onnan szerettünk volna Pompeibe továbbvonatozni. Látni a szépségbe dermedt pusztulást, érezni, amit Plínus a saját szemével láthatott. Megszámoltuk a pénzünket, és erre már nem volt elegendő. Akkor vacsoráljunk legalább egy jobb étteremben. Száraz, fehér bort hozattunk, peperonétól tüzelő zöldséges bablevest, a tenger gyümölcseivel meghintett paradicsomos spagettit, sercegő báránysültet. Talán a tengeri csillag, talán a kagyló, a rák, vagy a polip volt a romlott. Egy óra múltán, a Róma felé robogó éjszakai vonaton mindent kihánytam.